

Salim Beyin Anıları

– RasimCANBOLAT · 19 Şubat 2011

(MİM ŞAHİN)

-1-

Salim ağabey anlatıyor:

O gün yağmur çok yağdı. Peşinden açan güneş, canlılık getirdi çevreye. Ancak sokaklar çamur çaylak içinde... Hanımla oturmuş, sokağı gören pencere kenarında çay içiyoruz. Birden bire sokakta bir gürültü, bir şamata ki kulak tırmalıyor. Dikkat ettim bir adam çamur yolun kenarında boylu boyunca uzanmış. Mahallenin çocukları başına toplanmış onunla oynuyorlar. Kimi orasını burasını çekiştiriyor, çığlık çığlığa, kimi vuruyor, kimi üstünden atlıyor. Bir leşe üşüşen sinekler gibi.

Adamcağızın kıpırdayacak hali yok. Ara sıra başındakileri mecalsizce kovmaya çalışıyor. Sonra kolunu yastık yaparak uyumak istiyor. Manzaradan hayli etkilendik ve üzüldük. Hanım:

-Şu çocukları azarla da adamcağızı kurtar dedi. Bakalım derdi ne imiş?

Aşağı indim. Çocukları kovaladım. Tanıdım yerde yatanı. Bizim arkadaşlardan emekli öğretmen Mim şahin. Çalışırken gayet tertip ve düzenli bir hayat süren hoca, emekli olduktan sonra kendisini alkole verdi. Onu da kaldıramıyor çoluk çocuğun oyuncağı oluyor.

Yardımcı oldum biraz kendine geldi. Ayağa kalktı, şöyle bir baktı çocuklara, başladı ilenmeye:

-Boyu bosu devrilip de yetmiyesiler. Ayağım takılıp düşünce başıma üşüştü, onun bunun çocukları! Sonrasını hatırlamıyorum. Hele şu sivri oğlan yok mu, sivri oğlan. Hepsinden beteri o idi. Hiç mi aile terbiyesi görmemiş arkadaş! Onun suçu yok. Onu doğurup da ortaya salanın anasını avradını...

Söve saya işaret ettiği çocuğa baktım. Bizim oğlan değil miymiş adamı çileden çıkarana! Pencereye döndüm, konuşmaların bir harfini bile kaçırmadan merakla, olan biteni izleyen hanıma:

-Bu sözlerin hepsi sana! Hiç birini üstüme almıyorum diye seslendim.

Mim Şahin'in koluna girdim, vaka mahallini terk ettik, edebimizle...

-2-

KAYIT

Arif ağabey hanımından yakınıyordu, her fırsatta. Bir gün dedim ki:

-Yenge melek, bizim hanımın yanında. Sen ye iç de Allah'ına şükret. bizimkini görse bir gün bile çekemezsin. Geçenlerde alt komşuya misafır gelmiş. Bizim ki yeni aldığım çorapları eldiven sanmış. Onları ellerine geçirerek aşağı inmiş. Amacı yeni eldivenleri konuk kadınlara gösterip hava atmış.

Komşu hanım anlatıyor:

-Salim Bey, yerin dibine girdim vallahi. Seninki çorapları eline takmış. Özellikle herkese göstermek için dirsekleri masada, elleri çenesinde süzülükçe süzülüyor. Hanımların Ona bakıp fısıldaşmalarını imrendiklerine, kıskandıklarına yorarak kasım kasım kasılıyordu.

Arif Ağabey:

-Yapma yahu! Seninkinin yanında benimkinin yine dini imanı varmış. Bu ve benzeri yakınmalarla bir sene anlatıp ağlaştık ağabeyimle. Arif ağabey, semtimizin ilkokulunun müdür yardımcısıydı.

Hanım duymuş anlatıp ağlaşmalarımızı. Öğrencilerin okula kayıt zamanı gelince.

-Lale'yi ben kaydettirip velisi olacağım.

-Hayda! Bu da nerden çıktı yahu? Eski köye yeni adet mi getiriyorsun? Diğerlerinin hepsinin velisi bendim. Lale'nin velisi olunca başına tuğ mu dikecekler?

-Ben onu bunu bilmem. Yarın kaptığım gibi çocuğu, doğru okula.

-...?

Ertesi gün ben işe gidince hanım, hem çocuğu hem kendini süslemiş püslemiş, çıkmış mı Arif Hoca'nın huzuruna, kayıt yaptırmak için!

-Adı soyadı?

-Lale Kaya.

-Bizim Salim'in kızı mı yoksa?

-Evet.

Arif Hoca tepeden tırnağa süzmüş hanımı?

-Siz nesi oluyorsunuz çocuğun?

-Annesi.

Elindeki kalemi bırakmış, yakın gözlüğünü çıkarmış. Bir daha bakmış hanıma inceden inceye:

-Ulan Salim, ben sana sormaz mıyım? Diye mırıldanarak kaydı yapıp bizimkileri göndermiş.

Hanım, telefon etti iş yerime:

-Lale'yi kaydettirdim.

-Hayırlı olsun. Güçlük çıkardılar mı?

-Öyle bi şey olmadı da müdür yardımcısı çok sinirliydi.

Akşam dönüş yolumda Arif Ağabey, sinirli sinirli volta atıyordu. Beni görünce seslendi.

-Saliim! Ben hiç duymamış, alacağım bir şeyi unutmuş gibi süratle geri döndüm. Geç vakte kadar beklemek kararıyla bir kahveye girip çayımı söyledim.

Aç karnına çay da gitmiyor ki, canım. Hele de kahvenin kurum gibi beklemiş eskimiş çayı...